

Lilfælde med, naar man, hvad jeg anser for ubestrideligt, maa sige, at der for Underdommeren er den samme praktiske Trang til at faae sagkyndig Bistand med Hensyn til disse Lilfælde, som jo dog ere af meget stor Vigtighed, idet der er Spørgsmaal om, hvorledes et Menneſte er kommet af Dage. Det forekommer mig nok, at man kunde tage dette med, selv om det maatte ligge noget udenfor Rammen. Den Omstændighed, at der kan paavises andre Lilfælde af lignende Bestaffenhed paa andre Omraader, hvor der kunde være lignende Grund til at have sagkyndig Assistance, kan jeg ikke se i og for sig kan være afgjørende, thi Et er praktiske Lilfælde, hvor man kan benytte den sagkyndige Assistance, som der her er Tale om, og som saaledes altsaa naturlig bør knyttes til dette Lovforslag, og et Andet er de Lilfælde, hvor det er en sagkyndig Assistance af en anden Bestaffenhed, der behøves, og hvor det i enkelte Lilfælde maa være Dommerens Sag at staffe sig den paa anden Maade. — Jeg skal endnu kun gjøre en enkelt Bemærkning med Hensyn til et specielt Punkt i § 9, nemlig med Hensyn til Slægtskabet med Retteens Formænd eller mellem de Sagkyndige indbyrdes. Det er jo vistnok saaledes, at det kun er med Hensyn til Sø- og Handelsretten, at denne Bestemmelse er lovbunden, men jeg har rigtignok staaet i den Formening, at det var en fast Praxis i Justitsministeriet, naar der skulde udnævnes Dommere til de kollegiale Retter, da at paase, at der ikke kom nære Slægtninge ind i den samme Ret. Jeg har laadet mig fortælle — men det er jo muligt, at det er feilagtigt — at det stundom for enkelte Mænd, som ellers være kvalificerede til at komme ind i Overretten, har været en Hindring i saa Henseende, at de havde nære Slægtninge der, og jeg er, skjøndt det ikke er helt lovbestemt, gaaet ud fra, at det maa siges at være en i Praxis brugt Fremgangsmaade ikke at sammensætte de kollegiale Retter paa denne Maade. Iøvrigt skal jeg indrømme, at Spørgsmaalet ikke har nogen særlig Betydning.

Krieger: Jeg har ved en i nær Forbindelse med denne staaende Sag havt Leilighed til at udtale, hvormeget Medlemmerne af det med Hensyn til dette andet Lovforslag nebsatte Udvalg paaskjønne, at den ærede Justitsminister har fremmet det nu foreliggende Lovforslag, saaledes som nu er stet. Hvis Thinget maatte dele denne vor Anskuelse, ville vi aabenbart ikke kunne vise vor Paaskjønnelse bedre og kraftigere, end ved ester Gøne at fremme denne Sag saa hurtigt, som dens samvittighedsfulde Overveielſe tilſeeder, saaledes at det Eidsrum, som maatte ligge mellem det andet Lovforslags Oversendelse til det andet Thing og nærværende Lovs endelige Afgjørelſe for dette Things Vedkommende maa blive saa kort, som Omstændighederne paa nogen Maade tillade det.

Der er ganske vist ikke vigtige Spørgsmaal, som kræve Overveielſe, og jeg tror ikke at feile, naar jeg mener, at et af de vigtigste Spørgsmaal er det, som er fremdraget af min ærede Kollega fra Kjøbenhavn (Mazén). Det vil imidlertid ikke overſes, at, naar der skal gives nærmere juridictionelle Bestemmelſer i nærværende Lov, saa maa man ikke opstille Forbring paa Overholdelse af absolut Lovgivnings Konsekvents. Driever man denne Forbring paa Konsekvents altsor vidt, kommer det Hele til at strande, thi i en Lov om et enkelt Anliggende som dette kan man ikke ville ordne hele Sjørettsjurisdictionen. Jeg erkjender, at man kan tænke sig Forholdet ordnet forstjelligt, og jeg vil ikke nu udtale nogen bestemt Mening om, hvad jeg for mit Vedkommende vilde anse for mest tilraadeligt; men det forekommer mig dog, at det ærede Medlem stillede et Spørgsmaal altsor principielt i en vis Forstand, medens han i en anden Retning uden Betænkkelighed slog af paa det, som dog lige saa vel kan kaldes principielt, naar man vil opretholde Harmonien mellem de forskjellige Lovgivningsbestemmelſer. Det er nu engang saa, at vi i Kjøbenhavn have det noget særegne Forhold, at Appellen foregaar fra Sø- og Handelsretten, fra en Domstol, som er sammensat med særlig tekniske Elementer, til Landets almindelige Højesteret, hvor saadanne ikke findes. Det har kunnet gaa i en længere Række af Aar. Jeg tror, at det i og for sig vilde være et Fremskridt, dersom Højesteret forstærkedes med nogle søkyndige Medlemmer, hvor der var Spørgsmaal om Behandling af en Sag, som havde været paakjendt i Sø- og Handelsretten, men der har ikke vist sig at være nogen saadan Nødvendighed herfor, at Spørgsmaalet er blevet reist ad Lovgivningsveien. Jeg kan derfor heller ikke se, at det skulde være noget i sig selv saa Selvfølgeligt, at man ubetinget maa fordre denne Overensstemmelse mellem første og anden Instant's Sammensætning, med andre Ord at Lovforslagets Bestemmelſer med Hensyn til de søkyndige Medlemmers Deltagelse i Paakjendelsen uden tilsvarende Bestemmelſer i Appellinstansen skulde være saa principstridige, at de allerede af den Grund maatte være forkastelige. Lægges man saa afgjørende Vægt paa, at der er Udgang til Appel til en Domstol, som er sammensat paa lige Maade, af et juridisk Element som Formand og tekniske Bifiddere, kunde man jo gjøre Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn til Appellationsinstans i disse Sager for hele Landet. Denne Sag kræver jo vistnok nærmere Overveielſe, men jeg kan ikke erkjende, at dette ene Synspunkt: fuld Overensstemmelse i Sammensætningen af første og anden Instant's uden videre skulde være afgjørende. En saadan Forstjæl som den, der efter det ærede Medlems Tanke vil komme mellem Undersøgelſesrettens Sammensætning og Domstolens Sammensætning, vilde paa den